

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 35/97

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu konanom 11. júna 1997 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť 1. Púchovskej mliekárne s.r.o., „v likvidácii“ Púchov, Komenského 673 a 2. Guropea Trading, spol. s r.o., Púchov, Komenského 673/45, zastúpených JUDr. Michalom Rosinom, advokátom, Púchov, Komenského 673/49, vo veci porušenia základného práva upraveného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom pred Krajským súdom v Banskej Bystrici sp. zn. 23 S 322/96 a takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť 1. Púchovskej mliekárne, s.r.o., „v likvidácii“ Púchov a 2. Guropea Trading, spol. s r.o. Púchov **o d m i e t a** pre nepríslušnosť ústavného súdu na prerokovanie veci.
2. Sťažovateľom v prvom a druhom rade vracia preddavok na poplatok vo výške 5 000,- Sk (päťtisíc Sk), pretože došlo k odmietnutiu ústavnej sťažnosti z iného dôvodu, ako je uvedený v § 58 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. decembra 1996 doručená ústavná sťažnosť 1. Púchovskej mliekárne, s.r.o., „v likvidácii“ a 2. Guropea Trading s.r.o., obe so sídlom v Púchove, označené ako ústavná sťažnosť (návrh na začatie konania).

Z jej obsahu ústavný súd zistil, že Okresný úrad, odbor katastrálny v Považskej Bystrici svojím rozhodnutím č. V 1164/96 z 30. augusta 1996 zamietol návrh na vklad vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam - administratívnej budove a zastavanému pozemku parc. č. 1401/8 o výmere 388 m² vedených v kat. území Púchov.

Proti tomuto rozhodnutiu sťažovatelia podali opravný prostriedok na Krajský súd v Banskej Bystrici, ktorý svojím rozsudkom č. 23 S 322/96 z 18. novembra 1996 bez nariadenia pojednávania rozhodnutie správneho orgánu potvrdil.

V spojitosti s týmto rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici sťažovatelia uviedli, že „ak by bol tento súd vo veci nariadil pojednávanie boli by mu sťažovatelia vysvetlili, že jeho poznatok, ktorý vo veci získal pri vykonávaní dôkazov, resp. pri overovaní vykonaných dôkazov a na základe ktorého vec právne posúdil - je nesprávny“. Podľa názoru sťažovateľov je nesporné, že „Krajský súd sa v dôsledku povrchného vyhodnotenia dôkazov, resp. ich overenia na neverejnom zasadnutí - zmýlil, ak dve samostatné žiadosti k dvom rôznym individuálne určeným veciam - nerozlíšil. Ak by však bol vo veci vytýčil pojednávanie - prítomní sťažovatelia by sa boli vyjadrili k vykonaným dôkazom a k omylu by nedošlo! Z uvedeného teda jednoznačne vyplýva, že Krajský súd v Banskej Bystrici na neverejnom zasadnutí nesprávne vyhodnotil, resp. overil, aký skutkový stav bol v našej veci, v dobe vydania rozhodnutia Okresným úradom, odborom katastrálnym v Považskej Bystrici a to bez toho, že by v dôvodoch svojho rozsudku presvedčivo zdôvodnil prečo tak urobil bez nariadenia pojednávania. Týmto svojím postupom obmedzil naše právo, aby vec bola prerokovaná verejne, bez zbytočných prietáhov a

v našej prítomnosti a aby sme sa mohli vyjadriť ku všetkým vykonávaným, resp. overovaným dôkazom v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Sme si pritom plne vedomí, že Ústavný súd SR nie je pri rozhodovaní superrevíznou inštanciou vo veci samej, na druhej strane sme však presvedčení, že v tomto prípade procesný postup Krajského súdu v Banskej Bystrici bol nielen „nejasný“, ale v každom prípade nevhodný a neoprávnený - z hľadiska rovnosti strán a z hľadiska zásady právneho štátu: *audiatur et altera pars*.“

V petite ústavnej sťažnosti sťažovatelia navrhli, aby ju ústavný súd prijal a v jej „výrokovej časti konštatoval, že postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici boli porušené základné práva na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov v prítomnosti sťažovateľov a práva vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR“.

1. Podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach proti právoplatným rozhodnutiam ústredných orgánov štátnej správy a orgánov územnej samosprávy, ktorými boli porušené základné práva a slobody občanov, ak o ochrane týchto práv nerozhoduje iný súd.

V zmysle ustanovenia § 31 ods. 7 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľnosti a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v znení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 222/1996 Z. z. o organizácii miestnej štátnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov, katastrálny úrad (od účinnosti zákona 222/1996 Z. z. okresný úrad) doručí rozhodnutie o zamietnutí vkladu všetkým účastníkom konania. Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie. ak katastrálny úrad podanému odvolaniu nevyhoví, v celom rozsahu o odvolaní rozhoduje súd.

Namietaný rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 23 S 322/96 je rozhodnutím o opravnom prostriedku podľa § 250i) Občianskeho súdneho poriadku proti neprávoplatnému rozhodnutiu Okresného úradu, odboru katastrálneho v Považskej Bystrici č. V 1164/96 z 30. augusta 1996, ktorým bol zamietnutý návrh

sťažovateľov na povolenie vkladu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľnosti podľa kúpnej zmluvy zo 17. júna 1996.

Ústavný súd pri posudzovaní tvrdení sťažovateľov, že v konaní pred Krajským súdom v Banskej Bystrici vo veci vedenej pod sp. zn. 23 S 322/96 bolo porušené ich základné právo na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov v prítomnosti sťažovateľov a právo vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, vychádzal z právnej skutočnosti, že v danom prípade ústavný súd nie je príslušný rozhodovať o nich v konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky, pretože všeobecný súd v žiadnom prípade nemožno považovať za taký orgán, ako sú vymenované v citovanom ustanovení ústavy. Tým zásadne nemohla byť splnená jedna z podmienok, ktorú ustanovuje ústava a aj zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 293/1995 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa tento zákon. Z dôvodu svojej nepríslušnosti (vzhľadom na objektívne danú rozhodovaciu právomoc všeobecného súdu) ústavný súd preto ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Ústavný súd nad rámec uvedeného zvažil tvrdenie sťažovateľov nachádzajúce sa v ústavnej sťažnosti a dospel k nasledujúcemu právnomu názoru. V rámci prípadného konania o podnete podľa čl. 130 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, namietané porušenie základného práva sťažovateľov vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy by mohlo byť dôvodom na prijatie podnetu na začatie konania len vtedy, ak by bolo preukázané, že v súdnom konaní o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu správneho orgánu sa skutočne aj vykonalo dokazovanie. Inak povedané, ak by si súd v správnom súdnictve vyžiadal, zadovážil a vykonal dôkaz, ktorý s ohľadom na svoje rozhodnutie o zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu považoval za nutný a z ktorého aj vychádzal pri svojom rozhodnutí, bol by ho na základe čl. 48 ods. 2 ústavy povinný vykonať tak,

aby sa účastník konania (v danom prípade sťažovatelia) v súlade so zákonom ustanoveným postupom (§ 123 v spojení s § 122 ods. 1 O.s.p.) mal možnosť k nemu aj vyjadriť. Zo súdneho spisu, ktorý si ústavný súd pre posúdenie vyžiadal a ani zo samotného rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 23 S 322/96 z 18. novembra 1996 však nevyplýva, že v konaní, ktoré mu predchádzalo súd vykonal dokazovanie. Tvrdený omyl pri nesprávnom závere, že nedošlo ku konkludentnému udeleniu súhlasu k zmluvnému prevodu administratívnej budovy, nevyplýva z dokazovania v tomto konaní, ale z právneho hodnotenia obsahu spisu v rámci preskúmacieho konania prvostupňového rozhodnutia. Krajský súd pri tom konštatoval, že „sa mýlia navrhovatelia 1, 2 (v tomto konaní sťažovatelia), keď sa nazdávajú, že pre rozhodnutie odporcu je rozhodujúci skutkový stav v dobe uzavretia zmluvy a v dobe podania návrhu na povolenie vkladu, ale odporca musí vychádzať zo skutkového stavu, ktorý je v dobe, keď rozhodol“.

2. Pre rozhodnutie ústavného súdu o vrátení preddavku na poplatok, ktorý sťažovatelia v prvom i druhom rade zaplatili na základe § 58 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. bola východiskom skutočnosť, že ústavná sťažnosť bola odmietnutá z iného dôvodu, ako je uvedený v § 58 ods. 1 citovaného zákona. Preto ústavný súd rozhodol o vrátení preddavku na poplatok vo výške 5 000,- Sk jednotlivo každému sťažovateľovi.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. júna 1997

JUDr. Richard Rapant
predseda senátu